

CARISSA ANN LYNCH

MIJN  
ZUS  
WORDT  
VERMIST

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins



Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.  
Kijk voor meer informatie op [www.harpercollins.co.uk/green](http://www.harpercollins.co.uk/green)

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Carissa Ann Lynch  
Oorspronkelijke titel: *My Sister is Missing*  
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland  
Vertaling: Angelique Verheijen  
Omslagontwerp: Micaela Alcaino / HarperCollins Publishers Ltd 2019  
Bewerking: Pinta Grafische Producties  
Omslagbeeld: © Denise Barker; © Media Whalestock / Shutterstock  
Zetwerk: ZetSpiegel, Best  
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0461 7  
ISBN 978 94 027 5913 6 (e-book)  
NUR 330  
Eerste druk januari 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers London, Great Britain.  
Carissa Ann Lynch asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC  
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC  
\* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met \* zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

[www.harpercollins.nl](http://www.harpercollins.nl)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

# 1

De oude wijsheid ‘Je kunt nooit meer terug naar je verleden’ kwam ongevraagd in me op toen ik in mijn gehuurde Honda Civic langs het plaatsnaambord van Bare Border reed. De auto zou een luxemodel moeten zijn, en ik was zo dom geweest om ook echt iets als een Rolls-Royce te verwachten. De Honda zag er niet slecht uit, maar zodra ik harder reed dan zeventig begonnen de portieren te rammelen en dreigden de wielen los te raken, en ik had hoofdpijn van de bijtende, muffe rookgeur die een vorige bestuurder had achtergelaten. Eerlijk gezegd snakte ik zelf ook naar een sigaret, maar de laatste keer dat ik had gerookt was... Dat was de laatste keer dat ik thuis was geweest.

Negen jaar geleden was ik naar Bare Border gekomen voor de bruiloft van mijn zus, maar zelfs toen was ik alleen gebleven voor de ceremonie en de receptie. Ik ging bij niemand op bezoek. Ik bleef niet slapen. Ik proostte met een glas champagne, hield een onhandig toespraakje en ging er, net als Assepoester, nog voor middernacht vandoor.

Toen had ik al geen zin om in Bare Border te blijven, en ook nu wilde ik hier niet zijn.

Maar Madeline had me gevraagd om te komen. Niet zomaar voor een bezoekje, maar om ‘een tijdje te blijven’, wat dat ook mocht betekenen. Ze wilde met me praten, en dat kon niet over

de telefoon. Mijn grote zus was nooit een mysterieus type geweest; ze was nauwelijks in staat om een geheim te bewaren. De zus die ik me van vroeger herinnerde tenminste niet.

Wat wist ik nu eigenlijk echt van haar, behalve dan dat ze kinderen heeft en gelukkig getrouwd is?

Ik weet niet wat ik had verwacht op het moment dat ik mijn oude woonplaats binnenreed. Donder en bliksem? Een onheilspellend gevoel in mijn onderbuik? Dat ik onbewust de muziek van *Stranger Things* zou gaan neuriën? Wat ik echter aantrof leek net een scène uit een film, maar er was niets griezeligs of bedreigends aan. De middaghemel was strakblauw, de stoepen krioelden van de fietsende kinderen en de huizenblokken vormden een doolhof van straatjes tussen de weinige grotere gebouwen van het dorp: Maggie's Mart, de basisschool, de bibliotheek, het postkantoor en een paar goedkope restaurants. Het lag er allemaal even lieflijk en schilderachtig bij, ik kon niets anders zeggen.

Ik passeerde het grote plein. Links lag de bingozaal, die ook dienstdeed als kerk. Mijn zus was daar getrouwd. Zo op het oog leek het dorp nog hetzelfde als altijd, alles was nog precies zoals ik het me herinnerde...

Misschien kun je toch wel terug naar je verleden. Het was een irritante gedachte.

Volgens mij betekende die uitdrukking dat je wel kunt terugkeren naar de plek waar je bent opgegroeid, maar dat het nooit meer het thuis zal zijn dat je je herinnert. Niets is statisch; alles ziet er anders uit in de ogen van een kind. Maar nu ik als negenentwintigjarige om me heen keek, leek Bare Border nog precies hetzelfde.

Aan de andere kant, meer dan dit had ik in tien jaar ook niet gezien van het dorp.

Ik liet de verwaarloosde etalages en woonhuizen achter me en reed omhoog tegen de steilste heuvel die ik in mijn leven had

beklimmen. Al was het nog zo lang geleden, ik wist dat ik gas moest blijven geven om niet achteruit naar beneden te rollen.

Ik trapte het gaspedaal helemaal in, en terwijl ik de scherpe bochten nam die ooit zo vertrouwd waren, liet ik de motor op volle toeren draaien. De Honda rammelde zo vervaarlijk dat ik het stuur met twee handen vastgreep.

Pas op de top van Star Mountain – zo noemen de mensen hier deze heuvel – merkte ik dat ik mijn adem had ingehouden. Op mijn twintigste was ik voor het laatst de strijd met de heuvel aangegaan, en op die leeftijd is niets eng. Van de klim zelf werd ik niet warm of koud, het was de afgrond aan beide kanten. Als je viel kon je nergens anders heen dan naar beneden, beneden, beneden. En wat was daarbeneden eigenlijk? Die vraag had ik mezelf als tiener nooit gesteld.

Gelukkig werd de weg weer wat vlakker en ik schakelde direct over op de automatische piloot. Op Painter's Creek Road sloeg ik rechts af en daarna nam ik op Knobby Pine een scherpe bocht naar links. Hier zag je geen fietsende kinderen meer; de oude landweggetjes waren verlaten. Aantal inwoners: voor niemand interessant. Het waren er te weinig om te tellen, al waren er waarschijnlijk wel een paar bij gekomen sinds ik hier voor het laatst was geweest.

Ik had deze bochten duizend keer eerder genomen; naar mijn eerste baantje bij Maggie's Mart, naar het schoolfeest, waar ik in mijn eentje heen had moeten rijden omdat Paul Templeton me had laten zitten, en bij mijn eerste ongeluk, waarbij ik de auto van mevrouw Roselle had geramd. Voor de duidelijkheid, dat was niet mijn schuld. Dat mens negeerde stelselmatig het stopbord bij de kruising van Lowell's Lane en Painter's Creek Road.

Het huis van mijn zus – het huis waarin ik ben opgegroeid – lag een stukje verderop.

De bomen weken uiteen en daar was het scheve oude bord van de Bare Border Inn. Het zwaaide heen en weer in de wind terwijl ik de oprit op draaide. De 'herberg' was weinig meer dan een huis van twee verdiepingen. Het had acht kamers, en in de jaren vijftig runden mijn grootouders er een pension. Voor mij was het altijd gewoon ons huis geweest, maar mijn ouders hadden het bord nooit weggehaald.

Dit huis had karakter. Geschiedenis. Dat kun je niet zomaar weggooien, vond mijn moeder.

Voor het eerst in jaren werd ik verwelkomd door het bekende geknars van het grind onder mijn banden.

Ik was in volle vaart door het dorp gereden, maar nu ging het me allemaal veel te snel. Ik was niet klaar voor dit weerzien, niet met mijn zus en niet met mijn kindertijd. Naar huis gaan was voor mij net zoiets als terugkeren naar de plaats van de misdaad als je schuldig bent: geen goed idee.

Maar ik was geen crimineel. Ik had toch niets om voor weg te lopen?

Het huis doemde als een spookachtige gedaante voor me op, een zwart silhouet in het heldere zomerse zonlicht. De zon begon al te zakken, en er kroop een doffe, grauwe schaduw over de vervallen herberg.

De oprit was langer dan ik me herinnerde en hoe verder ik kwam, hoe mistiger het rondom de auto werd.

Het huis lag een stukje van de weg op een open plek, aan twee kanten omringd door dichte bossen. Het leek een soort uitbouw, alsof het huis bij het bos hoorde in plaats van andersom. Ik verbeeldde me dat ik iets zag bewegen tussen de bomen, kinderen die blootsvoets tussen de takken scharrelden en het kalme gange-tje van mijn huurauto met gemak bijhielden.

Dat waren de zomerkinderen. Zoemende bijen, klapwiekende

vogels, het snelstromende water van de beek, het maakte allemaal deel uit van de eindeloze achtergrondmuziek van het seizoen. In werkelijkheid liep er niemand tussen de bomen, het waren hooguit de geesten van de kinderen die mijn zus en ik ooit waren geweest. Ik proefde de plakkerige kersenlimonade weer op mijn bovenlip, door al dat rennen vermengd met zweet en het stof van het benauwde, zompige woud.

Met pijn in mijn hart bedacht ik dat ik er al heel lang niet bij had stilgestaan wat het woord 'familie' betekende. Ik had een diepe afgrond in mijn binnenste en ik snakte ernaar dat die gevuld werd, dacht ik. Ik rilde en moest lachen om mijn bizarre inval.

Rechts van me lag een veld, en zelfs in de mist kon ik in de verte de omtrekken van het huis van de Tennors onderscheiden, en de boerderij van de familie Goins wat verderop. Ik keek naar links en rechts, van de bossen naar het veld, maar er was geen ontsnappen meer aan: ik moest de confrontatie met de reus die voor me opdoemde, aangaan. Daar was het dan: thuis. Een woordje van maar één lettergreep, maar met zoveel betekenis. Zoveel herinneringen.

Ik had gedacht dat het huis er anders uit zou zien, ouder, zoals het uithangbord. Ik had half en half verwacht dat het gerenoveerd zou zijn, dat het in elk geval een fris verfje of nieuwe dakpannen zou hebben gekregen, maar het twee verdiepingen hoge gebouw zag er nog precies zo uit als vroeger. Lichtblauwe luiken, vale raamkozijnen, bloedrode bloemen en woekerende planten tegen de zijmuren. In de laaghangende mist leek het wel een huis uit een sprookjesboek. Herinneringen. Veel van die van mij waren met dat huis verbonden, en ze waren lang niet allemaal prettig..

Er liep een rilling over mijn rug toen ik de Honda parkeerde naast een kakikleurige Jeep die van mijn zus moest zijn. Nadat ik

de motor had afgezet, kneep ik mijn ogen dicht en telde tot tien. Was ik klaar voor wat het ook was dat ze me wilde vertellen?

Maar ik hield mezelf voor de gek; ik wist heel goed waarom ze me gevraagd had te komen. De echte vraag was: waarom nu?

Ze was pissig op me, omdat ik niet was komen opdagen op de begrafenis van mijn vader, maar dat was al bijna een jaar geleden. Als ze er iets van had willen zeggen, waarom had ze dat toen dan niet gedaan?

Hoewel we uit elkaar waren gegroeid – we hadden elkaar negen jaar geleden voor het laatst gezien op de bruiloft – stuurden we elkaar af en toe een berichtje. We hielden allebei niet van bellen, maar de laatste tijd nam ook het aantal berichtjes af, en er zat steeds meer tijd tussen.

Ik wist dat ze ervan baalde dat ik niet op de begrafenis was geweest, maar ik dacht dat ze daar na een tijdje wel overheen zou komen. Misschien was dat het wel... Misschien had ze me laten komen omdat ze er pas overheen kon stappen als ze me op mijn donder had gegeven, bedacht ik. Je wordt geacht om naar huis te komen voor begrafenissen; je hoort om mensen te rouwen als ze sterven. Dat doe je gewoon, zou mijn moeder zeggen als ze nog had geleefd. Maar in de dagen voor mijn vaders begrafenis kon ik me er niet toe zetten om mijn spullen te pakken. Het lukte me niet om net te doen alsof ik niet kwaad op hem was, om de schijn op te houden dat hij een keurige man was, terwijl hij mijn moeders hart had gebroken...

‘Emily?’

Ik schrok op toen ik de stem van mijn zus hoorde. Ze stond voorovergebogen naast de auto, haar gezicht centimeters van dat van mij. Door de schok was ik direct terug in het heden.

Ze bleef tegen me te praten, maar haar stem kwam zacht en vervormd door het glas. Ik draaide het raampje open.



‘Wow. Waar zat je met je gedachten, Em? Je was echt idioot ver weg.’

Ik had een suffe smoes kunnen verzinnen, maar daar had ik geen zin in. Dit was mijn zus. Zussen liegen niet tegen elkaar, zelfs niet als ze minder close zijn dan vroeger.

‘Sorry. Ik vind het eerlijk gezegd doodeng om weer terug te zijn. Het is fijn om je weer te zien, maar ik maak me druk om wat je me wilt vertellen. Voor je iets zegt, ik... Ik had er voor je moeten zijn, voor pap... De begrafenis...’ Het kwam er verstikt uit, alsof ik onder water probeerde te praten.

Voor ik verder nog iets kon zeggen, trok Madeline de deur van de auto open en omhelsde me hartelijk. Tot mijn verbazing zat ik te trillen van opluchting. Mijn ogen stonden vol onverwachte tranen. Ik had niet geweten dat dit me zo hoog zat. Ik had haar al zo lang niet gezien, en haar armen waren warm en troostend, zoals thuis zou moeten aanvoelen. Ik had haar ontzettend gemist.

‘Je moet me iets beloven,’ had ze ooit tussen de bomen tegen me gefluisterd. ‘Belof me dat we meer dan zusjes zullen zijn.’ Weer zo’n herinnering die ik heel lang kwijt was geweest: ze had met de schaar uit de keuken een sneetje in onze vingers gemaakt. Zomerzusjes, had ze ons genoemd.

‘Ik ben niet boos op je vanwege de begrafenis, Em. Echt niet.’

‘Meen je dat?’ fluisterde ik opgelucht in haar haar. We bleven elkaar vasthouden. Haar lichte, zandkleurige haar rook nog steeds naar die stomme kokosshampoo die ze al gebruikte toen we tieners waren. Ooit had ze bijna mijn vinger gebroken toen ze die kostbare fles shampoo uit mijn handen rukte. Ik had gedreigd om hem leeg te gieten omdat zij me met een of andere jongen had gepest.

‘Ik ben niet boos, ik zweer het.’ Madeline kwam overeind. Ze

veegde haar handen af aan haar spijkerbroek en kamde met haar vingers door een paar klitten.

Haar haar was nog net zo golvend en onhandelbaar als ik me herinnerde, maar haar gezicht verraadde haar leeftijd. De lijntjes om haar mond en rondom haar ogen waren iets dieper geworden. Voor het eerst viel me op hoeveel ze op onze moeder leek.

‘Ik wist wel dat je de begrafenis waarschijnlijk zou overslaan. Wat er tussen pap en jou gebeurd is, tussen pap en mij... Ach, we zijn niet allemaal hetzelfde. Ik kan het je niet kwalijk nemen dat je op je eigen manier met je verdriet omgaat. In eerste instantie was ik verontwaardigd, dat geef ik toe, maar dat is niet de reden dat ik je gevraagd heb om hierheen te komen.’

Ik pakte mijn tas en sleutels van de passagiersstoel, haalde mijn hand over mijn ogen en stapte de auto uit. Met mijn tas als een schild voor mijn lichaam wachtte ik tot ze verder zou gaan. Toen ze dat niet deed, zei ik: ‘Oké, hou me niet langer in spanning. Waarom heb je gevraagd of ik wilde komen?’

‘Alles op zijn tijd, zusje. De kinderen zitten binnen te wachten op tante Emily over wie ze al zoveel hebben gehoord... Kom mee. Ik kan niet wachten om je het huis vanbinnen te laten zien. Aan de buitenkant ziet het er nog hetzelfde uit, maar ik heb het natuurlijk helemaal anders ingericht. Wacht maar tot je het ziet.’

Mijn weekendtas lag nog in de kofferbak, en ik besloot hem daar nog even te laten.

Nu ik hier dan toch was en Madeline niet boos bleek, wilde ik het oude huis dolgraag vanbinnen zien.

Met manische, verende passen liep mijn zus met me mee naar het huis. Het viel me op dat ze was aangekomen. Haar heupen waren breder na de geboorte van mijn neefje en nichtje, en deze wat vollere versie beviel me wel. Ze maakte een stralende, gezonde indruk, zoals mam toen ze rond de dertig was.

‘Wat zie je er goed uit. Ik kan bijna niet geloven dat het zo lang geleden is dat ik je heb gezien. Je bent geen spat veranderd.’

Madeline rolde met haar ogen en wees op haar zachte buik. Ze droeg een wijde spijkerbroek en een Green Day-T-shirt waarvan ik vrij zeker wist dat het ooit van mij was geweest. Ik kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Ik heb er weleens beter uitgezien, je hoeft niet tegen me te liegen.’ Voor ik kon protesteren, duwde ze de voordeur open.

Het eerste wat me trof was de geur. Het huis rook niet onaangenaam, maar fris kon je het ook niet noemen. De lucht deed me denken aan zoet, stoffig oud fruit. Tot dat moment had ik me nooit gerealiseerd dat mijn jeugd een bepaalde geur had, maar nu kwam het allemaal weer terug... Madi en ik die door de voordeur naar buiten stoven. We bleven elkaar maar duwen terwijl we een wedstrijd deden wie het eerst aan het eind van de oprit was. Madi in haar tuinbroek, één lange bretel achter haar aan wapperend. Later, toen ze wat ouder was, droeg ze heupbroeken en korte T-shirts. Ik had haar altijd bewonderd. Ze had stijl en was me altijd te snel af.

Ik stapte achter haar aan naar binnen, zo in de war dat het even duurde voor de mist in mijn hoofd weer optrok.

Wat vroeger de voorkamer was, bleek nu half kantoor, half speelkamer. Het enige wat onveranderd leek, waren de grenen vloerplanken. Ik staarde naar het wollige, gestippelde tapijt onder mijn voeten en wist zonder erover na te denken dat daaronder een hoefijzervormige groef zat, die was ontstaan op de dag dat pap had geprobeerd een stalen kluis over de drempel te slepen. Mijn moeder had hem bijna vermoord omdat hij het ding had gekocht.

De rechterkant van de voorkamer was een chaos van speelgoed: een hobbelpaard, een schoolbord op wieljes, poppen en

emmers vol Lego. Aan de linkerkant stond een keurig geel bureau, met daarop een stapel papierwerk en, naar ik aannam, de computer van mijn zus.

‘Let maar niet op deze kamer. Het is een zootje. Ik heb het opgegeven om dat speelgoed op te ruimen. Kom maar mee, de kinderen zijn in de keuken.’

Plotseling leek het huis zo stil dat ik werd overvallen door een vreemde sensatie. Het was te benauwd in de kamer, alsof er een bepaalde spanning om ons heen hing. Ik had het gevoel dat ik een graf was binnengelopen.

‘Ze zijn wel heel rustig,’ merkte ik op terwijl we onder de vertrouwde boog van de voorkamer door liepen en via de eetkamer naar de keuken gingen.

Ik was de slechtste tante in het hele heelal. Shelley was drie en Ben was al acht, en ik had de kinderen nog nooit gezien. Niet echt. Natuurlijk zette ik likes bij hun foto’s op Madelines Facebook- en Instagramaccount, maar dat telde niet. We hadden de afgelopen jaren wel tien keer plannen gemaakt om elkaar op te zoeken, maar ik had mijn werk steeds weer als excuus aangevoerd om het niet door te laten gaan. Het was niet dat ik mijn nichtje en neefje niet wilde ontmoeten, ik wilde vooral niet naar Bare Border. Madi had nooit laten merken dat het haar dwarszat dat ik geen rol speelde in het leven van haar kinderen, maar ik had zo’n vermoeden dat mijn onvermogen om een fatsoenlijke tante te zijn en het feit dat ik niet was komen opdagen op mijn vaders begrafenis de redenen waren dat ze de laatste tijd wat meer afstand hield.

‘Daar zijn ze!’ Madi stond midden in de keuken en spreidde haar armen.

Het enige wat ik kon denken was: daar zou mam moeten staan. Ik zag mijn moeder weer voor me, zoals ze in haar schort vol

vlekken ongeduldig stond te tikken met haar voet tot haar beroemde lasagne uit de oven mocht.

‘Waar zijn ze?’ Ik probeerde me te concentreren.

Behalve mijn zus en ik was er niemand.

Ik maakte langzaam een rondje door de lege keuken. De houten kastjes waren wit, net als in mams tijd, maar deze waren nieuwer, het waren niet dezelfde. Op de deurtjes zaten andere, glimmende grepen. Ik trok een la open en deed hem weer dicht, en voelde Madi’s blikken.

De gootsteen was vervangen door zo’n modern geval dat ik alleen ooit op tv had gezien. Voorzichtig liet ik mijn handen over het marineblauwe aanrechtblad glijden, en ik snoof de geur op van het groene afwasmiddel dat mijn moeder altijd gebruikte. Hoe heette het ook weer? Palmolive?

‘Hebben ze zich verstopt?’ Ik wierp een snelle blik op mijn zus.

Tot mijn verrassing was de uitdrukking op haar gezicht totaal veranderd. Ze had een trieste trek om haar mond, en haar ogen stonden hard en serieus, als zwarte kralen. Haar eerste blijdschap was overgegaan in een stemming die ik maar al te goed kende. Er zat haar iets heel erg dwars.

‘Ik heb geen kinderen. Dat heb ik allemaal verzonnen. De foto’s, de verhalen... Het was allemaal gelogen.’

‘Hè?’ Ik hield mijn hoofd scheef en wachtte op de clou van de mop.

Maar haar stem had zo vlak geklonken, en ze bleef er zo vreemd afwezig bij staan. Was ze in staat om zo’n kolossale leugen te vertellen? Hoe kon ik het zeker weten, ik had Shelley of Ben ten slotte nooit persoonlijk ontmoet... Mijn hart ging tekeer terwijl ik wachtte op een verklaring.

Met een kreet van schrik sprong ik achteruit toen de kastdeurtjes onder de gootsteen met een harde klap openvlogen. Twee

kleine kinderen kwamen na elkaar naar buiten en renden recht op me af. Ik lachte verrast.

Achter me stond Madeline te schateren, zoals ze vroeger altijd deed als ze te veel had gedronken. Na al die jaren was ik bijna vergeten hoe graag ze grappen met mensen uithaalde.

‘Nou, je bent je gevoel voor humor nog niet kwijt.’ Ik rolde met mijn ogen en over mijn schouder, zodat alleen zij het kon zien, vormde ik met mijn lippen het woord ‘bitch’.

Ik knielde neer en sloeg mijn armen om de kinderen heen.

De kleinste van de twee, mijn nichtje Shelley, ging aan mijn linkerarm hangen en tilde haar voetjes van de vloer. Ook Ben omhelsde me dolenthousiast. Samen waren ze zo zwaar dat ik met moeite in evenwicht kon blijven.

‘Dus jullie zijn Shelley en Ben. Wat fantastisch om jullie eindelijk te ontmoeten. Ik ben jullie tante Emily.’

‘Dat weten we al, dommie,’ zei Ben. Hij liet me los en begon naast Shelley heen en weer te lopen. Daarbij gilte hij zo hard en hoog dat mijn oren er pijn van deden.

Dat vreemde gegil verraste me niet echt. Madeline had me verteld dat hij hyperactief kon zijn en kortgeleden had ze van de dokter te horen gekregen dat hij waarschijnlijk een vorm van autisme had.

Shelley was rustiger en vond het fijn dat ik haar vasthield. Ik kwam overeind en liet het meisje op mijn rechterheup rusten, waarna ik haar onhandig naar mijn linkerzij verplaatste. Ze was verrassend zwaar. Ik had weleens een baby vastgehouden, maar dit was voor het eerst dat ik een peuter op mijn arm had. Toen ik mijn lieve kleine nichtje wat beter bekeek, kreeg ik opnieuw tranen in mijn ogen. Haar kin was even puntig als die van mijn zus en ze had dezelfde stralende glimlach, maar die ogen... Die waren net zo helderblauw als die van mij. Ik slikte de brok in mijn

keel weg en probeerde niet te gaan huilen. Het was zo'n goed gevoel om deze kinderen, deze kleine versies van mij en mijn zus, te leren kennen. Het leek opeens belachelijk dat ik zo lang geen rol had gespeeld in hun leven.

'En je denkbeeldige echtgenoot... Heb je die ook verzonnen? Waar is John op deze prachtige avond?' plaagde ik terwijl ik opkeek naar mijn zus.

Madelines blos en brede glimlach verdwenen bijna direct en de zorgelijke blik kwam terug. Ik verwachtte half en half dat er nog een rare grap zou volgen, maar toen ze haar lippen op elkaar perste en van onderwerp veranderde, wist ik dat er iets helemaal niet goed zat.

'Zullen we tante Emily de slaapkamers laten zien?'

Shelley en Ben wilden natuurlijk dat ik eerst hun kamers zou bekijken. Overmand door nostalgie liet ik me door Ben rondleiden in zijn slaapkamer, de kamer die vroeger van mijn zus was geweest. De posters van Debbie Gibson en de paarse verfspetters waren vervangen door keurig bruin met blauw behang, met een rand van bootjes en treinen.

'Binnenkort mag ik ze overschilderen van mam. Ik hoef die babyplaatjes niet meer. Ik wil alle muren behangen met Five Nights at Freddy's.' Ben sprintte heen en weer voor zijn tv en liet zijn vingers over de muur glijden. Het tapijt was op bepaalde plekken kaal. Ik vermoedde dat hij daar vaak liep te ijsberen.

'Ken je die game, Five Nights at Freddy's? Zullen we samen spelen?' Ben ratelde maar door, met een harde, monotone stem.

'Hij denkt nergens anders aan,' fluisterde Shelley terwijl ze met haar kleine handje in de mijne kneep.

Voor ik antwoord kon geven op Bens vraag zei Madeline: 'Ik weet zeker dat tante Emily dat leuk vindt, maar niet nu. We laten haar eerst de rest van het huis zien.'

Ben zette het meteen weer op een gillen en installeerde zich achter de laptop op zijn bureau. Nog voor we de kamer uit waren, zat hij al geconcentreerd te spelen.

De rondleiding ging verder, en nu was Shelleys kamer aan de beurt. Hij lag naast die van Ben en was kleiner. Ik kon niet wachten om hem te zien, want vroeger sliep ik daar.

Ik verwachtte dat alles anders zou zijn, maar tot mijn verbijstering zag ik de bekende roze verf en de kleine eenhoortjes die ik had geschilderd toen ik een jaar of elf was.

‘Je hebt ze laten zitten...’ Ik raakte een van de eenhoortjes aan. Het beest had blauw met zwarte ogen, een lange gouden hoorn en grijnsde zo spottend dat het bijna grotesk was.

‘Natuurlijk,’ zei Madi.

‘Ik dacht dat mam me zou vermoorden toen ze zag wat ik had gedaan,’ fluisterde ik terwijl ik mijn vingers over de bobbelige verf liet glijden.

‘O, ik niet hoor. Ik wist wel dat ze je kleine meesterwerkjes prachtig zou vinden,’ zei Madeline zacht. Ik hoefde haar gezicht niet te zien om te weten dat het haar ergens niet lekker zat.

Zij was altijd mijn vaders lievelingetje, ik was mijn moeders kleine meid. Het was dus geen verrassing dat we na de scheiding ieder een andere kant kozen...

‘Ze komt bij jou altijd overal mee weg,’ hoorde ik mijn zus nog door de gang brullen. Ze was stapelgek op me toen we klein waren, maar tijdens onze tienerjaren waren de verhoudingen vaak gespannen.

Ook de witte schuifdeuren van de slaapkamerkast leken nog hetzelfde. Ze stonden halfopen en zonder na te denken wilde ik ze verder opzijschuiven om naar binnen te kunnen kijken.

‘De dingen die je in de kast hebt gedaan, heb ik wel overgeschilderd.’



Mijn handen bevroren op de handgrepen. ‘Blij toe,’ mompelde ik terwijl ik me wegdraaide van de kast.

‘Wat een prachtige slaapkamers hebben jullie!’ Ik probeerde de opgewekte, overdreven enthousiaste tante uit te hangen, zo eentje over wie je leest in suffe romannetjes, maar eigenlijk vond ik de hele situatie ongemakkelijk en vreemd. Ik was niet gewend aan kinderen en hoewel ik het geweldig vond om ze te leren kennen, voelde ik me toch vooral een actrice die de rol van tante Em speelt. Ik had direct nadat Ben was geboren op bezoek moeten gaan, en na Shelley. Ook daarna was er vaak genoeg een aanleiding geweest – verjaardagen, de begrafenis – maar ik had het niet op kunnen brengen om de confrontatie met deze plek aan te gaan. Nog niet.

‘Shelley, als jij eens met Ben ging spelen. Je mag ook je poppen uit de kist halen. Je tante en ik gaan even kletsen en een kopje koffie drinken. Geen ruziemaken met je broer, alsjeblieft. Ik zou het vreselijk vinden als tante Emily het idee krijgt dat jullie vervelend zijn.’

Ben was opgedoken in de gang en klampte zich vast aan Madelines been. ‘Wegwezen, allebei.’ Ze gaf de kinderen een voorzichtig zetje. Ze renden naar Bens kamer, duwend en trekkend in een wedstrijd naar de deur. Glimlachend dacht ik terug aan de rivaliteit tussen mij en mijn zus.

Het was fijn om even alleen met Madi te kunnen praten, en ik volgde haar door de gang naar de keuken. Ik was benieuwd naar de rest van het huis en vroeg me af in welke slaapkamer Madeline en John sliepen en waar ze mij zou laten logeren.

‘De kinderen zijn geweldig. Ik wou dat ik ze eerder had leren kennen,’ zei ik terwijl ze voor me uit liep.

Zodra we terug waren in de keuken, pakte ze een paar mokken en ging aan de slag met het koffiezetapparaat. Met haar rug naar

me toe flapte ze eruit: 'John heeft me laten zitten voor een andere vrouw.' Ze kromp verslagen in elkaar.

Sprakeloos ging ik aan tafel zitten, en ik schrok van het harde geluid waarmee de stoel over de tegelvloer schraapte. Ik was geschokt, om het zacht uit te drukken.

Bedrukt keek ik toe terwijl mijn grote zus in de keuken rond-scharrelde. Ze haalde een pak koekjes uit een kastje en nam de tijd om de juiste koffie uit te kiezen.

Dit was typisch iets voor mij en Madeline: zelfs na al die tijd was het niet ongemakkelijk om samen te zwijgen. Ik zou tegen haar kunnen zeggen dat ik het rot voor haar vond en een miljoen vragen kunnen stellen, maar ik wist dat ze me vanzelf meer zou vertellen als ze eraan toe was.

Toen de koekjes en de koffie op tafel stonden, vertelde ze fluisterend dat John een verhouding had.

'Wist je het?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik had geen idee. Op een zaterdag, twee weken geleden, vertelde hij dat hij bij me wegging voor zijn secretaresse. Het kwam volkomen uit de lucht vallen. Ze heet Starla. Wat is dat voor stomme naam?'

'Volkomen achterlijk,' zei ik. 'Ik vind het zo erg voor je. Heb je een scheiding aangevraagd?'

Ze nam een slok. 'Nog niet, maar dat ga ik wel doen. De kinderen weten nog nergens van, ik verzin zelfs smoesjes voor die eikel. Ze geloven dat hij op zakenreis is. Ik dacht dat hij misschien van gedachten zou veranderen, maar hij is nog niet één keer op bezoek geweest sinds die plompverloren mededeling. Hij heeft niet eens gebeld.'

'Hij heeft de kinderen niet eens meer gezien?' Ik was verbijs-terd. Ik kende John niet goed. Op de bruiloft leek hij best aardig, maar dat betekende natuurlijk niet zoveel. Ik probeerde te be-

denken wat ik van hem wist. Dat was weinig, hij was min of meer een vreemde voor me. Madeline had het zelden over hem in haar berichtjes. Ik herinnerde me dat ze me een keer had gebeld, en dat hij iets had geschreeuwd op de achtergrond. Wat had hij ook weer precies gezegd? Ik wist het niet meer. Hij was ergens geïrriteerd over geweest, iets met de kinderen. Maar Madeline zelf had altijd de indruk gewekt dat het goed ging tussen hen.

Ze schudde vol afschuw haar hoofd. ‘Hij pakte een tas met kleren en een fles aftershave in en deelde vervolgens mee dat hij voorlopig bij Starla ging wonen.’

Wat een lul, dacht ik. Ik klemde mijn tanden op elkaar en dacht aan die schattige kinderen en aan hoe moeilijk het voor Madeline moest zijn om naast haar baan in haar eentje voor die twee te zorgen.

‘Wat kan ik doen? Hoe kan ik je helpen?’ Ik pakte haar hand, met kramp in mijn kaak van woede.

‘Ik kan je emotionele steun wel gebruiken. Maar het belangrijkste... Komende week gaan de kinderen weer naar school. Ik heb tijd nodig om te bedenken hoe ik het moet aanpakken en om mijn volgende stap voor te bereiden. Daar komt bij dat ik het huis moet verkopen, Em. Ik kan de vaste lasten en de belasting niet betalen, niet met mijn inkomen.’

‘Maar de hypotheek is toch afbetaald?’

Madeline stak haar hand op om me te onderbreken. ‘En toch kan ik het niet betalen. Het zou misschien kunnen als...’

‘Als?’ drong ik aan.

‘Als ik een huisgenoot had. Ik had bedacht dat we weer open zouden kunnen gaan, net als opa en oma vroeger...’

Er trok een koude rilling door me heen toen ik begreep waar ze heen wilde.

‘Ik kan hier niet weer gaan wonen. Dat kan gewoon niet. Ik

heb te veel slechte herinneringen aan deze plek, Madi, dat weet je...'

'Maar er waren hier toch ook goede momenten?'

Ik knikte zwakjes, want daar was ik zelf een stuk minder zeker van.

Haar ogen werden vochtig. Ze staaarde naar de ouderwetse poezenklok aan de muur. Terwijl ik haar blik volgde, realiseerde ik me dat het nog steeds dezelfde klok was, en dat hij daar altijd al had gehangen. *Je kunt nooit meer terug naar je verleden...* De woorden stuiterden als pingpongballen door mijn hoofd, maar ik probeerde ze te negeren.

'Ik kan een tijdje blijven. Ik heb alleen wel een internetverbinding nodig voor mijn werk.'

'Heb ik,' zei Madi snel. Haar gezicht had weer wat kleur en ze keek een stuk vrolijker, alsof er een zware last van haar schouders was gevallen. Ik wilde haar niet te veel hoop geven. Zó lang kon ik nu ook weer niet blijven.

'Dank je wel, Em. Ik wist dat ik op je kon rekenen.' Ze gooide bijna de koffie van tafel toen ze voor de tweede keer vandaag haar armen om me heen sloeg.

Ik legde mijn kin op haar schouder en staaarde uit het keukenraam. De zon scheen weer fel en door de bomen heen zag ik de glinstering van water. Voor mij was dat bos een gruwelijke plek, en voor het eerst in jaren dacht ik weer terug aan wat me daar was overkomen...

En hoewel ik gewoon bleef zitten en deed wat nodig was, wilde ik eigenlijk niets liever dan hier heel ver vandaan vluchten.

Misschien betekent dat gezegde wel dat je best terug kúnt gaan naar je verleden, maar dat je het beter uit je hoofd kunt laten.